

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

CAPUT XXI.

Lacrymabilis, accelerata.

1. **I**D quod pertinet ad qualitatem (lacrymabilis) explicatum est cum de dolore actum est suo loco.

Quod pertinet ad Confessionem (acceleratam) dico non esse obligationem statim confugiendi ad Confessionem, ut primùm tu mortaliter peccasti: neque enim novum peccatum committit, qui suam Confessionem differt ad tempus obligationis Ecclesie, vel sumptionis Eucharistie, vel periculi mortis: sed quia est salubre consilium, statim sine mora revertendi ad DEI amicitiam, ideo acceleratio hæc maximè commendatur.

CAPUT XXII.

Fortis, & accusans, ubi de occasione proxima, & de recidivo.

1. **I**llud (Fortis) ostendit, pœnitentem debere fateri difficultates omnes, ut peccata confiteatur, ut occasiones proximas deserat, ut à recidivo se compescat; circa quæ lege duo documenta, quæ infra dabo cap. 26. num. 11. & 12.

Denique illud (Accusans) ostendit, pœnitentem, utpotè reum coram Domino, accusare sua peccata debere cum sinceritate, non autem excusare: dico (cum sinceritate) æquè enim quis erraret, si se supra quàm commisit, accusaret, id quod iterum me monuisse, recordor.

CAPUT XXIII.

Sit parère paratus; ubi, an Pœnitentiam à Confessario impostam, vel imponendam Pœnitens subire debeat?

1. **P**œnitens debet esse paratus, es facere, quæ prudens Confessarius ipsi peragenda imponit; imponere autem solet. Primò aliqua in medicinam v. gr. ne in domum talis puellæ ingrediatur: ut jejundet ad edomandam concupiscentiam, atque hæc appellatur pœnitentia medicinalis: Secundò, explicare solet obligationem, quam habet pœnitens v. g. ad restituendum, ad officium suum exequendum, & hæc vocatur pœnitentia ex se obligatoria; Tertio, imponere solet aliqua bona opera in satisfactionem pœnæ ob suas culpas debita, ut largiri eleemosynam, orare, se flagellare, jejunare &c. & hæc propriè appellatur satisfactio, quæ est pars integralis Sacramenti Pœnitentiæ: de his igitur habet sequentia,

2. Posito, quòd Confessarius tibi pœnitentiam imponit, tunc eam acceptare, & adimplere omninò in praxi debes: omittenda enim hæc potius speculativa illa quæstio; quàm practica, an in omni rigore possit illam pœnitens non acceptare, paratus eam in purgatorio solvere: lege de Lugo, Castropalaum, aliosque citatos à Verricelli de Missionibus tract. 9. quæst. 144. dub. 8. 3. §.

3. Quod si quæras, sub qua obligatione adimplenda sit? Respondeo: Medicinalem, & obligatoriam adimplen-

R 2

plen-

plendam esse sub gravi, vel levi obligatione juxta levitatem, vel gravitatem operis impositi: an pœnitentiam datam in satisfactionem, sub qua obligatione debeas? Est distinguendum: nam vel primo pœnitentia est levis, aut si est gravis, imponitur utraque pro solis venialibus, vel mortalibus aliàs ritè absolutis: vel secundo est levis, sed data pro peccatis gravibus: vel tertio est gravis, & data pro gravibus, sed Confessor se explicat illam injungere sine gravi obligatione: & dico in his tribus casibus probabile esse, te, si illam non adimpleas, non peccare mortaliter, esto contrarium sit etiam probabile, ut legere poteris apud Dianam p. 3. tr. 4. ref. 136.

4. Quando autem pœnitentia gravis est, deque gravibus absolutè injuncta est, debes omnino in praxi eam, adimplere, & quidem quàm primùm non incommode potes: sicuti docere de voto solemus, cum aliqua nimirum morali dilatione, dummodo nimia non sit dilatio, ut per illam minuatur ipsa pœnitentia, sicut minueretur ipsa impletio ingressus in religionem, si tardiùs ille fieret. Aliqui nimis laxè ad unum annum differri posse pœnitentiæ impletionem putant, perinde ac potest ipsa peccatorum Confessio ad annum differri, nisi Evcharistiæ sumptio, vel mors imminens urgeat. Lege p. 11. tr. 7. ref. 10. & tr. 8. ref. 26.

5. Posse te sine peccato pœnitentiam implere in statu peccati mortalis, fatemur omnes, ut videri potest apud de Lugo disp. 20. de pœnit. sect. 6.

6. Licet probabile sit, pœnitentem non posse sibi in æquale, nec in melius commutare pœnitentiam (quamvis sibi possit, ex probabilissima opinione vovens sibi commutare votum, saltem non reservatum in æquale, vel in melius) quia pœnitentia est inflicta à Confessario, tanquam Judice, estque pars integralis Sacramenti: quale non est votum: oppositum tamen probabile etiam judico cum Diana tr. 7. ref. 3. & tr. 8. ref. 26. quia nimirum DEUS illam commutationem (maximè si sit in melius, acceptare præsumendus est.

7. Probabile item est, Confessarium sive eundem, qui pœnitentiam injunxit; sive alium posse, modo tamen mox explicando, pœnitentiam commutare, vel diminuire.

8. Et idem quidem Confessarius ex rationabili suo arbitrio, alius autem ex aliqua majore, ac justa causa (qualis certè esset, si pœnitens diceret, non posse, seu difficulter posse illam pœnitentiam implere) commutare, valet: quando autem commutatio fit ab eodem Confessario, non est necesse, ut hæc commutatio fiat in Confessione, & ut audiantur peccata, pro quibus talis pœnitentia injuncta fuit. Lege Dianam ref. 3. cit.

9. At si commutatio expedienda sit ab alio Confessario, quamvis opus non sit audire illa peccata, pro quibus data fuit illa pœnitentia, cum satis sit, cognoscere ipsam pœnitentiam impositam; opus tamen est, ut fiat intra confessionem: ratio est, quia Sacerdos non habet potestatem in hoc tribunali, nisi

nisi quando administrat Sacramentum Pœnitentiæ: cum verò commutatio, quæ nunc fit ab eodem Confessario, pertineat ad complementum prioris factæ confessionis; ideo censetur fieri in confessione; & sic non est necesse, ut dictum est, fieri in actuali confessione, cum satis sit, si fiat in ejus complemento. At quia hoc complementum non est in alio Confessario, ideo debet is commutationem expeditare in actuali, seu præfenti confessione, secus eam non expeditaret in administratione Sacramenti.

10. Pertinet ad Pœnitentiam imponendam id, quod habet Candidus *disp. 24. de Confess. art. 31. dub. 19.* his verbis: Nunquam Sacerdos errabit imponendo pœnitentibus remissiores, & leviores pœnitentias attenda eorum impotentia, vel fragilitate, vel debilitate corporis, vel animi, spiritusque languore, & torpore; tum quia Sacerdotes semper debent in mitiores partes inclinare, & condescendere pœnitentibus, nam in hoc minùs periculi est, quàm si gravioribus pœnitentiis hominem deterreant, vel in desperationem inducant; tum quia Sacerdos toleret imponere in satisfactionem pœnitentis generatim omnia opera pœnalia, quæ idem pœnitens facturus est, per illa verba (quidquid boni feceris, & mali patienter sustinueris &c.) hac ille. Atque hoc postremè dictum notat etiam Diana *p. 11. 7. ref. & tract. 8. ref. 26.* Advertit autem de Lugo *disp. 25. de pœnit. num. 60.* monendum esse pœnitentem de levitate pœnitentiæ, ut

scilicet ex se suppleat, & non putet, se minùs graviter peccasse.

11. Dices: at *Concil. Trid. sess. 14. cap. 8.* ait, cavere debere Sacerdotes, ne, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur.

12. Respondeo, at idem Tridentinum paulò ante ibidem sic dicit: debent ergo Sacerdotes Domini quantum spiritus, & prudentia suggesterit pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate salutare, & convenientes satisfactiones injungere. Hæc Concilium: nota illud (*& prudentia*) & illud (*salutares, & convenientes*) nam inde colliges prædictam doctrinam Candidi, Tridentino non adversari.

Huc denique facit id, quod his verbis docet, *Quintanaduennas, tomo 2. singularium.* Quando, inquit, pœnitens est ita morti proximus, ut nihil percipiat; non injungetur pœnitentiæ: item quando scrupulosus, vel timoratus, semel, ac iterum in eadem hora accedit post confessionem factam, aliquid novi semper confitendo potest Confessarius injungere pœnitentiam, jam alias, vel primò injunctam, si nondum sit impleta, *ita* *Fagund. Bonac. de Lugo.*

13. Immo si quis confiteatur duo vel tria peccata mortalia oblita in confessione, si pœnitentia injuncta talis sit, ut Confessarius graviolem, quam imposuerat, non imposuisset, possit aliam pœnitentiam non addere. Hæc *Quintanaduennas.*

*Excusationes Pœnitentiam non
adimplendi.*

14. **E**Xcusabitur primò pœnitens à solvenda pœnitentia, quoties illa arbitrio prudentis esset irrationabilis, & immoderata. Secundò quoties fieret impossibilis, vel valde difficilis, ut ob supervenientem morbum: advertite tamen, si solùm esset differenda, te non excusari, sed implere debes, quando potes. Ut etiam si sit dividua, non excusaris ab implenda parte, ut, si pœnitentia fuisset de recitando Rosario, & de flagellatione, si infirmitas te excusabit à gravi flagellatione, non excusabit à Rosario: immò potest contingere, ut ejusmodi infirmitas non sit tanta, quæ te excuset à flagellatione, quam levem fortasse Confessor imposuit.

15. Tertiò, quoties supervenit strictius præceptum, ut si deberes hodie inservire Hospitali, & superveniret morbus gravis tuo patri, cui deberes assistere: tunc enim excusaberis à servitio Hospitalis, nec deberis postea, si pœnitentia expressè fuit addicta huic diei, sed certè pœnitentia injuncta à Confessario non solet addici præfixo tempore; quare etiam si dicat Confessor (*Jejuna cras*) si cras non potes, deberis postea, nisi expressè aliud explicet Confessor.

16. Quartò, quoties sine tua culpa oblivisceris pœnitentiæ, nec illam rescire à tuo Confessore potes; quia, fortè absens est, in quo casu non obligatis alia opera subrogare, nec pœnitentiæ omissionem confiteri, si fortè

oblivio sine culpa fuit; tunc nequam peccasti: nam si cum culpa, certè hujusmodi culpam opus esse apud Confessarium deponere, nimis est manifestum.

Quintò excusat acquisitio indulgentiæ eo modo, quem jam subdo.

*An excuset ab implenda Pœnitentia Indulgentia plenaria
Acquisita?*

17. **Q**uoties quis lucratur indulgentiam plenariam, liberatur ab obligatione implendi pœnitentiam, ita de Lugo cum innumeris d. 27. de Pan. à num. 22. Ratio (præter Bonifacij VIII. auctoritatem, qui volebat Confessarios imponere pœnitentias ijs, qui Jubilæum Anni Sancti lucrabantur) est, quia pœnitentia imponitur ad satisfaciendum pro peccatis; si ergo per indulgentiam utique plenariam tollitur debitum talis pœnæ, cessat fundamentum obligationis; Recolle autem, nos hîc loqui de pœnitentia, quæ non sit ex se obligatoria, vel in medicinam necessariam, quales essent restitutio, remotio ab occasione, &c.

18. Hinc, colligit primò idem de Lugo l. 7. tempore Jubilæi posse leviores pœnitentias imponi peccatori etiam magnis, & enormibus culpis gravato, obligando tamen eum ad lucrandum indulgentiam Jubilæi: id quod certè est levamen Confessorum, qui non rarò dubitant, quam pœnam possint ponere ingentibus peccatoribus, debet tamen id significari pœnitenti, ne is suorum peccatorum gravitatem

minimè expendat: id quod paulò antea etiam monuimus in simili.

19. Colligit idem secundò, Confessorem posse per impositionem factam penitenti, ut recipiat indulgentiam plenariam, ipsum sublevare à multis penitentiis, quibus fortè sit gravatus, & quas nondum solverit; & quia id non fit ex potestate Confessarij, ut fiebat in casibus modò dictis *num. 9.* sed ex potestate Pontificis indulgentiam concedentis, idèd potest fieri à quocunque Confessario, sive is imposuerit eas penitentiis, sive alius: inmodò propter eandem rationem, si penitens sit homo doctus, poterit ipse ex se.

Prudenter tamen advertit cum alijs de Lugo, consulendum semper esse, aliquam penitentiam injungere, tum ob meritum talis operis, tum quia propter varias causas indulgentiæ effectus impeditur aliquando: nam ceterum, si verè plenariam lucraretis, recurreret documentum Bonifacij octavi.

20. Colligit tertio, Quintan, *T. 2. singularium tract. 3. sing. 33.* ut penitenti non valde gravem Confessarius penitentiam imponat, posse ipsi applicare (si applicata non sit) indulgentiam plenariam pro vita semel in Bulla Cruciatæ concessam. Modus hanc applicandi dictus à me est *in tract. de hac Bulla cap. 12. §. 1. num. 1.* vel posse injungere, ut ex virtute ejusdem Bullæ visitet quinque Ecclesias, vel Altaria (*modo ibidem cap. 10. num. 1. à me dicto*) unde acquirat stationes Romanas, in quibus adest in unoquoque die indulgentia plenaria; vel posse injungere, ut visitet septem privilegiata

Altaria, ubi illa sunt ad indulgentiam plenariam acquirendam: indulgentias concessas, nymismatibus sacris, vel imaginibus, vel sacris quibusdam precibus, vel similibus: Quia tamen regulariter aliqua claudicant ex parte, vix huc adducor, nam incertæ propter varias causas sæpe judicantur: examinanda ergo semper erit indulgentia, an saltem sit probabiliter vera; & tunc ut habet ex Soto de Lugo *disp. 25. de Pœnit. num. 48.* satis illa erit ad omittendas penitentiis, cùm probabilitas sufficiat, ut quis prudenter operetur, & consequenter ut judicet semper, illam indulgentiam completè iis satisfecisse.

De ijs, quæ pertinent ad Confessarium.

AD quinque capita hæc restringo; primò, ad jurisdictionem: Secundò, ad approbationem: Tertio, ad prudentiam: Quarto, ad scientiam: Quintò, ad auditorum in confessione silentium.

CAPUT XXIV.

De Jurisdictione Confessarij.

I. Jurisdictio est potestas dicendi Jus, & proferendi sententiam absolvendo à delicto, vel imponendo penam: Jurisdictio ergo in nostro casu erit potestas data à legitimo Superiore alicui Sacerdoti, per quam tanquam in suos subditos dictus Sacerdos potest reducere in actum eam potestatem absolvendi à culpis, & penitentiis injungendi;

et in bini...

MEVRIN
in
Eccle præcept
VARRI
de
bus ad...
E II
306